

The background of the entire cover is a vibrant, textured red. Three green flies with translucent wings are positioned across the upper and middle sections. One fly is on the left, another is on the right, and a third is in the center, partially overlapping the title text. The title 'CARMEN MOLA DE ZIGEUNER BRUID' is written in large, bold, sans-serif font. 'CARMEN MOLA' is in white, while 'DE ZIGEUNER BRUID' is in a light yellow color.

CARMEN MOLA
DE
ZIGEUNER
BRUID

‘Een briljante thriller.
Met geen mogelijkheid weg
te leggen.’ - EL PAÍS

THRILLER

I

De hemel in een kamer

*Wanneer jij bij me bent
is deze kamer niet omgeven door muren,
maar slechts door bomen, een oneindig aantal bomen.*

Eerst leek het niet meer dan een spelletje. Iemand heeft de jongen opgesloten, ergens op een plek waar het pikkedonker is, en hij moet er zelf proberen uit te komen. Dan zou hij eerst de lichtschakelaar moeten vinden, maar de jongen gaat er niet eens naar op zoek, want hij denkt dat de deur elk moment kan opengaan.

De deur gaat niet open.

Het zou ook nog een wedstrijd kunnen zijn. Wie het langst in staat is rustig te blijven en niet om hulp roept, wint. De jongen legt zijn oor te luisteren tegen de houten deur vol barsten en scheuren. Hij hoort een oorverdovende herrie van een startende motor die vervolgens wegscheurt. Dan snapt hij dat hij aan zijn lot is overgelaten. Als hij zou gaan schreeuwen, zou hij slechts de echo van zijn stem horen weergalmen in die duistere ruimte, vol stof en vochtige lucht, maar hij is zo angstig dat het voelt alsof zijn keel wordt dichtgesnoerd; er komt zelfs geen gehuil uit.

Nu heeft hij geen keus; hij móét naar die lichtschakelaar op zoek. Hij laat zijn handen tastend langs de muur gaan. Langzaam beweegt hij zich erlangs, de obstakels vermijgend, zodat hij niet struikelt en valt. Er zal toch wel een gloeilamp aan het plafond zitten, dat kan toch niet anders? Helemaal bovenaan de muur zit een lang, smal raam,

maar de zon is een uur geleden al ondergegaan en buiten is er slechts het duister van de invallende avond.

Hij weet niet waarom ze hem hebben opgesloten.

Al wankelend botst hij tegen iets op wat op een wasmachine lijkt. Hij zou kunnen kijken of het apparaat werkt, dan zou hij in ieder geval het geluid horen van het rondgaande water in de trommel, maar hij kijkt er niet naar. Hij blijft de plek doorzoeken, met één hand zoekt hij houvast aan de muur, tastend als een blinde laat hij zijn vingers erlangs glijden. Hij is nog steeds op zoek naar de schakelaar, maar stoot met zijn hand tegen de steel van een stuk gereedschap. Het is een schep, die op de grond klettert.

De jongen barst in tranen uit, waardoor hij niet meteen het gegrom hoort dat vanuit een hoek klinkt. Hij is niet alleen. Er zit daar ergens een beest. Het is niet de eerste keer dat hij dat dier hoort, hij weet dat het 's nachts in de omgeving zwerft: het kermt en jankt zo hard dat de jongen eerst nog had aangenomen dat het een wolf was. Maar het is maar een hond, die de schuur van de boerderij in is geslopen, de schuur die hij vanuit zijn kamer kan zien liggen en waar hij nooit naar binnen mocht. Daar hebben ze hem opgesloten, in die verboden schuur. Daarom herkent hij niets in deze ruimte en weet hij zich in het donker niet te redden.

Ergens achter in het duister denkt hij twee oplichtende puntjes te zien. Puur instinctief doet hij een stap naar achteren. Hij heeft de indruk dat de twee lichtpuntjes op hem af komen, maar het kan zijn dat hij zich dat uit angst alleen maar verbeeldt. Het is toch onmogelijk dat er alleen maar twee kleine flonkeringen te zien zijn. Ineens ziet hij ze niet meer. Maar wel voelt hij een gemene, scherpe pijn in zijn voet. Het beest heeft zijn tanden erin gezet en bijt door.

Met twee handen duwt de jongen het dier van zich af. Opnieuw valt de hond hem aan. Hij geeft hem een schop tegen zijn kop, waarop het beest terugdeinst. De jongen hoort het dier hijgen en dan blijft het stil. Die stilte is eigenlijk nog veel angstaanjagender.

Voorzichtig sluipt hij achteruit tot aan de deur, klaar om zich tegen

een aanval te verweren mocht de hond hem opnieuw belagen. Op dat moment vindt hij de lichtschakelaar. Het lijkt ongelooflijk dat hij die niet eerder heeft kunnen vinden, maar om de een of andere reden had hij juist dat stukje muur gemist.

Er hangt een treurige gloeilamp aan het plafond. Die geeft voldoende licht om te zien dat de schuur een opslagplaats is voor met oude dekens, cassettebandjes en boeken gevulde dozen, landbouwgereedschap, een wasmachine, een verroeste fiets met slechts één wiel en nog wat troep.

De hond ligt onder een gootsteen met een kraan, een kleine wastafel. Het is een straathond, en hij mist een poot.

Terwijl hij de hond in de gaten houdt, raapt de jongen de schep van de vloer. De hond gromt. De jongen heft de schep op. Het verbaast hem dat hij het zware ding zo vlot weet te hanteren. Dat moet wel zijn overlevingsinstinct zijn, zijn intuïtie die hem ingeeft dat ze niet samen in dit hok opgesloten kunnen zitten.

Het dier staat op en komt hinkend op de jongen af. Dit gebeurt zo traag dat er van dreiging geen enkele sprake is. Maar daarna zet het dier toch zijn tanden weer in de enkel van de jongen alsof het een bot is waar hij op wil doorkauwen tot aan de laatste druppel merg. De jongen haalt uit met de schep en het dier zakt met een licht gekerm in elkaar. Met een paar flinke meppen raakt hij de kop van de hond, totdat het gewicht van de schep hem te zwaar wordt. Hij laat zich op de grond zakken en begint te huilen.

Zijn enkel doet pijn, de afdruk van de tanden van de hond staat er duidelijk in. Zijn schoen zit onder het bloed. Hij trekt hem uit en ziet de wond die de hond bij de eerste aanval heeft veroorzaakt. Door angst overmand had hij niet gemerkt dat hij bloedde.

Dan valt het licht uit.

Het gehijg van de jongen echoot in de ruimte en hij houdt zijn adem in om te horen of het de hond is die nog ademt, maar nee, hij hoort niets. De hond is dood.

1

‘Su-sa-na! Su-sa-na! Su-sa-na!’

Enthousiast in hun handen klappend slaken Susana’s vriendinnen gilletjes en dansen om haar heen. De vriendinnen van de andere vijftien of twintig aanwezige aanstaande bruidjes gingen eerder ook al helemaal los. Al die meiden hebben vandaag, vrijdag, afgesproken in de Very Bad Boys in de Calle Orense. Er is niet één man in het publiek, het zijn allemaal vrouwen die hier een vrijgezellenfeest komen vieren of een vriendinnenuitje hebben; sommigen hebben belachelijke diademen met plastic piemels op hun hoofd gezet, anderen dragen een missverkiezingssjerp met daarop de naam van de vriendin die binnenkort gaat trouwen, er is een groep meiden in T-shirts met daarop de foto van de aanstaande bruid... Susana’s vriendinnen zijn qua outfit nogal bescheiden gebleven: ze dragen alleen een roze tutu om hun middel.

‘Su-sa-na! Su-sa-na! Su-sa-na!’

Susana heeft zich al een poosje druk zitten maken over het moment dat zij aan de beurt zou zijn, en dat moment is nu aangebroken. Ze hebben twee dansers voor haar geregeld. De ene is blond met een Zweeds uiterlijk, een echte Viking; de andere is een mulat, een Braziliaan, vermoedt ze. De twee begonnen hun dans verkleed

als politiemann, maar nu zijn ze praktisch naakt. Het zijn beiden zeer aantrekkelijke, breedgeschouderde mannen met forse, gespierde benen, het haar aan beide kanten opgeschoren en bovenop wat langer; op hun lichaam is geen haartje meer te bekennen en hun huid glanst van de olie waarmee ze zich moeten hebben ingesmeerd voordat ze aan hun act zijn begonnen. Ze hebben slechts een klein tangbroekje aan, de mulat een rode en de Viking een blauwe. Susana is als de dood dat ze haar zullen vragen om die broekjes met haar tanden uit te trekken, zoals is gebeurd bij bruidjes die haar op het podium zijn voorgedaan. Als haar vader haar zo zou zien... dit zijn nou precies de dingen waarom hij zo ontzettend kwaad op haar is.

‘Wees maar niet bang, we doen je niets,’ fluistert de mulat haar in goed Spaans geruststellend toe.

Susana heeft verkeerd gegokt. Hij is geen Braziliaan, maar een Cubaan.

Ze hebben haar midden op het kleine podium laten plaatsnemen op een stoel. Op de oorverdovende muziek buigen de twee dansers zich afwisselend over haar heen, waarbij ze haar met hun genitaliën beroeren. Ze dansen om haar heen en laten hun handen langs haar lichaam glijden. Alle genodigden hebben bij binnenkomst dezelfde eed moeten afleggen: wat er in de Very Bad Boys gebeurt, blijft binnen de muren van de Very Bad Boys. Dus niet één van haar vriendinnen zal ooit met een woord reppen over wat er hier is voorgevallen, tegenover niemand, en al helemaal niet tegenover Raúl, die over een paar weken haar wettige echtgenoot zal zijn. Ze weet heel zeker dat haar niet hetzelfde zal overkomen als wat Rocío, het bruidje uit de groep met piemeldiaden, is gebeurd: iedereen heeft gezien hoe een van de dansers, verkleed als brandweerman, haar het podium op trok. Vervolgens spoot hij slagroom op zijn penis, waarna Rocío tot grote hilariteit van haar vriendinnen alles eraf likte. Dat gaat ze echt voor geen goud doen, ook al zal geen hond het doorvertellen. En ook al vinden haar vriendinnen haar een schijterd, dat is haar toch al bekend. Haar vriendinnen vinden haar preuts en haar vader vindt haar

een slet, erger zelfs dan een slet, maar ze is noch het een, noch het ander.

Vanaf het podium kan ze haar vriendinnen niet zien staan, maar ze stelt zich zo voor dat ze ergens staan te lachen en te gillen, allemaal, op één na: Cintia. Na het feest moet ze haar echt even uitleggen dat dit alles helemaal niets voorstelt, dat ze alleen maar meedoet omdat het nu eenmaal van haar wordt verwacht – tenslotte is het haar vrijgezellenavond.

De mulat houdt woord. Hij noch de Zweed zet haar voor het blok waardoor ze zich gedwongen zou zien iets tegen haar zin te doen. Of er vandoor zou gaan en de pret voor iedereen zou bederven. De Viking en de Cubaan zien wekelijks natuurlijk tientallen bruiden, dus ze veronderstelt dat ze aan één blik genoeg hebben om te weten wat voor vlees ze in de kuip hebben. Ze dansen, maar laten de striptease achterwege, schuren nog een beetje tegen haar aan en helpen haar dan, ondanks de hele entourage, beleefd en respectvol van het podium af.

Marta, de bijdehandste van al haar vriendinnen, die alles op touw heeft gezet en erop stond dat Susana aan de vooravond van haar bruiloft in ieder geval een avond zou gaan feesten, komt op haar af en fluistert in haar oor: ‘Hebben ze je niet gevraagd mee te komen naar de kleedkamer?’

‘Nee.’

‘Wat ben je toch een angsthaas. Op mijn vrijgezellenavond ben ik na het optreden met die blonde de kleedkamer in gedoken.’

‘En wat heb je daar gedaan?’

‘Wat denk je... juist ja, dat dus. En zeker weten dat hij dubbel zo groot is als Raúl, ook al heb ik die van hem nooit gezien. Die griet die voor jou aan de beurt was, die Rocío, ligt nu vast te neuken met haar brandweermannen en neemt die politiemannen van jou er ook bij. Zo’n type is het wel.’

Susana zit niet zo in elkaar, ze peinst er niet over om met een stripper te neuken, ook al doen alle andere aanstaande bruidjes het wel

en ook al heeft zelfs haar vriendin Marta het gedaan. Het verbaast haar dus niets dat Marta's huwelijk hooguit vijf maanden heeft geduurd. Ongerust kijkt ze rond, maar de enige van haar vriendinnen om wie ze werkelijk geeft, ziet ze niet.

‘Waar is Cintia?’

‘Die is ervandoor gegaan toen je op het podium stond. Wat een slome duikelaar, waar heb je die vandaan?’

Cintia is de enige van de groep die niet met Susana op school heeft gezeten. Ze is anders. Susana had moeten zien aankomen dat het niet zou klikken tussen Cintia en de rest. Maar ze had Cintia wel móeten uitnodigen voor het feest, ze kon haar niet overslaan. Ze had als het aan Susana lag zelfs de enige gast kunnen zijn. Eigenlijk had ze twee vrijgezellenfeesten moeten geven, een voor Cintia en een voor de rest.

Waarom ben je weggegaan?

In de taxi onderweg naar bar El Amante, vlak bij de Calle Mayor, waar ze een borrel gaan drinken omdat het volgens Marta de coolste tent van Madrid is, heeft ze haar vriendin een whatsappje gestuurd, maar twee uur later heeft Cintia het bericht nog niet gelezen – de vinkjes zijn nog steeds niet blauw. Gespannen checkt ze het nogmaals als ze uit El Amante vertrekt. Waarom komt er geen antwoord?

In die twee uur zijn de meisjes door verschillende groepen jongemannen aangesproken, hebben ze een borrel aangeboden gekregen, is Susana naar het toilet geduwd om samen een lijntje coke te snuiven, wat ze heeft geweigerd, liepen ze tegen een – inmiddels afgezwaaide – voetballer aan, en zijn samen met hem op de foto gegaan. Eén foto van alle vriendinnen samen in een groep om hem heen en één foto van hem met alleen Susana, met zijn arm om haar middel... De voetballer vroeg haar wél met hem mee te gaan, misschien omdat hij haar leuk vond of omdat hij er gewoon op kicke om het met een bruidje te doen op de dag van haar vrijgezellenfeest. Geroutineerd heeft Susana zijn aanbod afgewimpeld; ze is heel mooi – zo mooi dat

ze er ooit weleens over heeft gefantaseerd model te worden – en ze is eraan gewend dat mannen haar lastigvallen.

‘Nu gaan we naar een clandestiene club, vlak bij station Alonso Martinez!’ stelt Marta voor. ‘Die tent is de hele nacht open en ik ken de code om binnen te komen.’

‘Nee, nu gaan we naar huis, want het is al laat,’ antwoordt Susana. Ze zegt het met zoveel overtuigingskracht dat de halfslachtige pogingen van haar vriendinnen om haar over te halen nog even te blijven – want het is toch zo gezellig – volkomen zinloos zijn.

Op twee straten van haar huis stapt ze uit de taxi, met daarin haar vriendinnen die nog even flink gaan doorfeesten. Het is een buurt met eenrichtingsverkeer, en de taxichauffeur zou ontelbare keren moeten omrijden om haar pal voor de deur te kunnen afzetten. Bij het uitstappen realiseert ze zich dat de roze tutu nog steeds om haar middel zit. Die doet ze wel af als ze boven is. Ze pakt haar telefoon en checkt nogmaals of Cintia nu eindelijk het bericht heeft gelezen dat ze haar heeft gestuurd na hun vertrek uit de Bad Boys. Ze tikt nog een bericht.

Ik ben al thuis, helemaal uitgeteld. Je bent toch niet kwaad? Ik heb je gemist.

Iedereen vindt het idioot dat Susana haar berichten op WhatsApp volledig uitschrijft volgens de normen van de taal, zonder spelfouten, zonder afkortingen, zelfs met leestekens. Als Cintia antwoordt, zal dat bericht veel emoticons bevatten en geen klinkers, een abracadabra dat Susana vaak niet eens kan ontcijferen. Susana beseft dat ze de hele avond amper aan Raúl heeft gedacht, maar dat verbaast haar niet en doet haar evenmin twijfelen aan haar besluit: ze gaat met hem trouwen, ook al wisselt haar vader daarna geen woord meer met haar en wordt Cintia boos. Het is geen liefde, het heeft niets met liefde te maken.

Er is geen hond op straat in de Calle de Ministriles, waar Susana in een klein appartement woont. Menigeen zou bang zijn om er alleen over straat te gaan, in die donkere straat waar geen lantaarnpaal te

bekennen is, alsof de gemeente heeft vergeten die te plaatsen. Maar zij is eraan gewend en is absoluut niet bang. Ze wil niet in angst leven, zoals haar moeder het liever wel had gezien. Ze slaat al haar moeders goede raadgevingen en waarschuwingen in de wind, haar zal heus niets gebeuren, haar familie heeft hun portie ellende al ruimschoots gehad. Ze heeft ooit iemand in een film horen zeggen: er vallen nooit twee bommen op dezelfde plek, dus er is geen veiliger plek dan de krater waar er al één is ingeslagen.

Wanneer ze de klap op haar hoofd voelt en de doek op haar mond krijgt gedrukt, ziet ze geen kans om te reageren. Ze liep op slechts twee meter van het portiek van haar woning, had de sleutel al uit haar tas gehaald en verlangde naar haar bed, waar ze nog één keer zou checken of Cintia haar berichten had gelezen... Ze merkt alleen dat ze verslapt, dat ze wordt verslept en achter in een voertuig wordt getild, wellicht een bestelwagen. Verder niets.